

ת"פ 48874/12 - שמואל ג'ובני, דינה ג'ובני נגד עיריית רמת גן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עתפ"ב 19-12-48874 ג'ובני ואח' נ' עיריית רמת גן

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המעורערים	1. שמואל ג'ובני
	1. דינה ג'ובני
נגד	
המשיבה	עיריית רמת גן

פסק דין

לפני ערעור על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים (כב' השופט מ' בן חיים) מיום 2.12.19 הדוחה את בקשה המעורערים לביטול/לעיכוב צו הריסה מנהלי (להלן: "צו הריסה"), שהוצא להrésה בינוי שבנו המעורערים ועל ההחלטה בית משפט קמא מיום 16.12.19 הדוחה את בקשה המעורערים לעזון מחדש בהחלטה הקודמת.

רקע דין

בתאריך 2.10.19 הוצאה צו הריסה החתום על ידי מהנדסת העיר רמת גן,גב' סיגל חורש, המורה על הריסת בינוי היתר בנכסם של המעורערים. הבניה מושא צו הריסה היא פתיחת פתח בקיר ובנית מרפסת קלה וkonstrukt צו פלדה בשטח של כ- 20:17 מ"ר. כמו כן בצד אחר של הבניין בנו קיר מבולוקים וסגרו צד מערבי של המבנה.

בציוון מקום המקורעין נרשם בצו: גוש 6183 חלקה 259 בכתבხות: הגולן 13א רמת גן.

ראוי לציין כי צו הריסה הוצאה לאחר ביקור במקום של מפקח מטעם המשיבה אשר תיעד הבניה בסרטון וידאו.

בתאריך 10.10.19 הגיעו המעורערים בקשה לעיכוב ביצוע הצו על מנת להיערך לטענות נגדם. הבקשת הגעה לפני בית משפט השלום - כב' השופט א' בוסני - אשר נעתרה לבקשה והורתה בהחלטה מיום 10.10.19 על עיכוב ביצוע צו הריסה עד החלטה אחרת, והורתה לקבל תגובה המשיבה תוך 30 ימים. כמו כן, הורתה כי בית משפט קמא (לענין מקומיים) יקבע מועד לדין במעמד הצדדים בחילוף המועד לקבלת תגובה המשיבה. בהמשך לכך, ביקש בא כוח המעורערים להשלים טיעוניהם, בקשה נעתרה וביום 6.11.19 הגיעו המעורערים השלמת טיעוניהם. בא כוח המשיבה הגיעו תגובתם 2.12.19.

עמוד 1

ביום 2.12.19 החליט כב' השופט מ' בן חיים על יסוד בקשה המערערים ותגובה המשיבה לדוחות את הבקשה לbijtol צו הריסה. החלטה זו ניתנה בל' לק'ם דין במעמד הצדדים.

כאן ראוי לציין שמעיוון בבקשת לביטול צו הריסה, כמו גם בהודעת הערעור שלפני, נאחזו המערערים בטיעות שנפלה בזיהוי המקראין. הטיעות היא שכתובת הנכס כפי שנרשם בצו היא רח' הגולן 13 א, ואילו כתובת הנכס היא ברח' הגולן 13. כמו כן, החלטה עליה מצוי הנכס היא 259 בגוש 6183 בעוד החלקה היא 246.

בית משפט קבע כי הטיעות אינה פגם חמוץ שבשלו יש לבטל את צו הריסה. בהחלטה זו הסתמך על "פרשת סוהילה" שאזכורה על ידי המשיבה (רע"פ 9553/04 **סוהילה שבאה נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים** [פורסם בנבו] (10.11.04)).

המערערים לא השילמו עם החלטה זו, וממצו להגיש בקשה נוספת שכותרתה "בקשה לעיון מחדש ולעיכוב ביצוע צו הריסה". המערערים מצאו לבסס בקשה זו לעיון חוזר בכך שההחלטה בית משפט קבע ניתנה ללא דין במעמד הצדדים קבועה בתקנות התכנון והבנייה וכן משום שלא ניתנה להם הזכות להשיב לتوجيه המשיבה או אף לבקש להגביל לتوجيه המשיבה. בהחלטה מיום 9.12.19 החליט בית משפט קבע לעכב ביצוע צו הריסה עד למתן החלטה אחרת. כמו כן, העביר את הבקשה לتوجيه המשיבה תוך 7 ימים. עוד קבע בית המשפט כי עיקוב הביצוע יהיה כפוף להפקדה בזמן של 1,000 ש"ח.

לאחר קבלת תגובה המשיבה ולאחר שבית משפט קבע חזר ועיין בבקשת ובתגובה המשיבה, דחה הבקשה לעיון מחדש לפי שלא מצא עילה לכך, כמו כן, לא מצא כי קיימת חובה לדון ולהחליט בבקשת לביטול צו הריסה ללא דין במעמד הצדדים. עוד קבע בית משפט קבע כי לפנים מסורת הדין מנעה מפסיק הוצאות נגד המערערים וכי ההפקדה בסך 1,000 ש"ח תוחזר אליהם.

مكان הערעור שלפני. בהודעת הערעור פרשו המערערים משנתם על פנ' 76 עמודים (כולל נספחים) ו- 104 סעיפים. ניתן לומר כי מלך רב זה מבטא טענה אחת עיקרית והוא ה"פגם" שנפל בצו הריסה, כמו גם הטענה החוזרת ונשנית כי בטרם החלטה היה מקום לק'ם דין במעמד הצדדים.

לאחר עיון בהודעת הערעור ותגובה המשיבה, קבעתי, בהחלטה מיום 1.1.20, דין במעמד הצדדים תוך שאני מסב תשומת הלב שהשאלה העיקרית שבבסיס הדיון שלפני אחת היא: האם הבנייה נבנתה בהיתר בנייה על פי החוק? עוד הסבתי תשומת הלב שהטעות ברישום הנכס אינה העניין המהותי; העניין המהותי הוא הבנייה הבלתי חוקית.

כאמור קבעתי מועד לדין בערעור אם המערערים עומדים על קוומו.

סיכום הצדדים

ביום 14.1.20 התקיים דיון במעמד הצדדים. ראיו לציין כי בשים לב להערכתם שבchalta מיום 1.1.20 הודיעו המערערים בהודעה מיום 12.1.20 כי הם מזוהרים על טענותם העיקרית בדבר "הפגם" שבחיהו הנכס, ויטענו לעכב ביצוע הכו"ן לשם "הסדרה תכנית". כמו כן, יטענו לאיו קיומ סכנה בטיחותית בבניה ולפיכך יש לעכב ביצוע הכו"ן ההרישה.

בדין לפני חזר כוח המערערים על טענותיהם בדבר הצורך בעיכוב ביצוע הכו"ן לשם הסדרה תכנית וכי בבניה אין סכנה וכי ההיפך ההרישה תגרום לסכנה. בא כוח המערערים ביקש לעכב ביצוע הכו"ן לנוכח עונת הגשמיים בה אנו מצויים, שכן הסתום יגרם למשפחת המערערים נזק וסבל רב.

באת כוח המשיבה התנדגה לעיכוב ביצוע הכו"ן. עיקר טענותיה הוא בכך, שה"סדרה תכנית" אינה מציה כל באופק שכן, זה לא מכבר החלו המערערים בהליך בקשה להיתר. לפיכך אין מקום לעכב ביצוע הבניה הבלתי חוקית.

דיון והכרעה

אני סבור כי מוטב היה אילו ערעור זה לא היה מוגש. אין ממש בנימוקי הערעור, אף שהם נפרשו על פני 104 סעיפים ו- 76 עמודים. אכן, המערערים, פנו יומיים לפני הדיון בערעור בהודעה כי הם חוזרים על הטענה החוזרת ונשנית כחוט השני על פני מרבית סעיפי הערעור בדבר אותו "פגם" שנפל בצו ההרישה. אך אין בכך כדי לשנות מהעובדה כי הערעור חסר בסיס.

ראיוי לחזור ולהציג פעם אחר פעם בעלי להטעיף ובלי להתייאש, על הכלל: "בנייה" מכל סוג, כהגדرتה הרחבה בחוק התכנון והבנייה, מחייבת היתר בנייה בטרם תחילתה. וההיפך, בנייה ללא היתר היא בנייה בלתי חוקית על כל המשתמע מכך. ככל זה היה קיים עוד בטרם בא אל העולם תיקון 116 לחוק התכנון והבנייה התשכ"ה - 1965 (להלן: "החוק"). אלא משום שהמציאות, עובר לתיקון, הרатаה לצערנו, נצול לרעה של הליכי המשפט, אשר הביא לדוחות רבות בצו ההרישה כמו גם בהוראות האכיפה האחרות המצויות בחוק, מצא המחוקק להבהיר כוונתו. המחוקק מצא לעשות כן, בדרך פשוטה בתכלית: הקלה ופשוט ההליכים להריסט הבניה הבלתי חוקית, לרבות קבוע בסעיף 254 ח. (ב)(1) לחוק, דהיינו, מתן החלטה בבקשת לביטול צו הרישה מנהלי על פי המוסמכים שהוגשו בעלי דיון במעמד הצדדים.

תיקון 116 פורסם ביום 25.4.17. סעיף 16 לתיקון קבע כי תחילת החוק למעט סימן ג' בפרק י' (סעיפים 208 עד 215) שישה חודשים מיום הפירסום, משמע 25.10.17. רצחה לומר כי חלפו לעמלה שנים מעת כניסה החוק לתקוף, ונדמה כי עדין לא הופנמה תכליתו של החוק. אני קובע זאת לנוכח ההליכים בתיק זה.

טרונייתם של המערערים יש בה משום ציניות. הם אשר החליטו כי החוק יהיה למ ramps גלילים, הם אשר החליטו לבנות ולהרחיב שטח דירותם בעלי היתר בנייה ובנגוד לחוק. מה להם כי ילינו? אין להם אלא להלן על עצםם. תחת אשר לבנות בניגוד לחוק, להגיש בקשות רבות לבתי המשפט, בית משפט קמא ובית משפט מחוזי, תחת אשר לבזבז זמן שיפוטי יקר, היא עליהם לעשות את הנדרש מכל זאת: לבנות על פי היתר בנייה!

סוף דבר שאני דוחה הערעור.

לנוכח אשר קבעתי לעיל, לפי שאני סבור כי הערעור חסר בסיס הוא ומיותר, אני סבור כי יש להשיט על המערערים הוצאות משפט. אני מחייב המערערים לשלם הוצאות משפט לטובת אוצר המדינה בסך 2,000 ש"ח.

המציאות תעביר את פסק הדין לצדים.

ניתן היום, י"ט בטבת תש"פ, 16 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.